

mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració.

En aquests supòsits, la interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.

b) L'Administració presenta una demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent.

En aquest supòsit, la interrupció comporta que s'afegeixi un nou termini improrrogable de sis mesos al termini de prescripció que manca per exhaurir-se."

Disposició final

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la data de ser publicada al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2012

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Nosaltres els coprínceps la sancionem i promulguem i n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

François Hollande
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Llei 31/2012, del 22 de novembre, de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 22 de novembre del 2012 ha aprovat la següent:

Exposició de motius

L'article 40.1 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, estipula que "prescriuen als tres anys: a) el dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant

l'oportuna liquidació; b) l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats; c) l'acció per a imposar sancions tributàries; d) el dret de devolució dels ingressos indeguts"; en termes similars es pronuncia l'article 7.1 de la Llei general de les finances públiques, de 19 de desembre de 1996, segons el qual "prescriuen als tres anys: a) La facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic (...); b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats (...); c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries"; mentre que, per la seva banda, l'article 56.1 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre, estableix que "salvat allò que altres lleis estableixen, prescriuen al cap de tres anys: a) La facultat de l'Administració Comunal de liquidar els deutes tributaris i els altres ingressos de dret públic. El termini de prescripció comença a partir de la realització del fet generador o del naixement de l'obligació correlativa; b) El dret d'exigir el pagament dels deutes liquidats. El termini de prescripció s'inicia amb la notificació de la liquidació; c) La potestat d'imposar sancions pecuniàries. El termini de prescripció es compta a partir del dia en què es comet la infracció".

Pel que fa a la interrupció d'aquest termini de prescripció de "tres anys", les tres lleis disposen que "En cas d'interrupció de la prescripció, el que se n'ha de beneficiar no perd el temps transcorregut abans de la interrupció si es reanuda l'inactivitat del creditor" (Llei de bases de l'ordenament tributari) i que "En cas d'interrupció de la prescripció el deutor no perd el temps transcorregut abans de la interrupció" (Llei general de les finances públiques i Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, modificada per la Llei 6/2005, del 21 de febrer i per la Llei 14/2007, del 20 de setembre).

Per la seva banda, la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, de 15 de novembre de 1989, estableix mitjançant el seu article 97 que "La jurisdicció administrativa i fiscal vetllarà per l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei, i el jutjat administratiu i fiscal els

executarà d'acord amb les disposicions d'aquest títol", de manera que, a hores d'ara, en aplicació de la normativa existent al respecte i davant la manca d'una regulació legislativa que permeti avui dia desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, les administracions públiques es veuen obligades a acudir a la "jurisdicció administrativa i fiscal" quan es troben en la necessitat de procedir a "l'execució de les sentències i actes administratius, que siguin executius d'acord amb la llei".

El marc normatiu existent en l'actualitat comporta que, en cas d'impagament de tributs i sancions prèviament liquidats i notificats, les administracions públiques es vegin obligades a instar l'execució d'aquests actes administratius impetrant l'auxili de la jurisdicció administrativa i fiscal; consegüentment, vist que la presentació de la demanda per part d'una administració no evita que es mantingui la vigència del termini de prescripció ja transcorregut abans del moment de producció del fet interruptor, a la pràctica, l'execució d'aquests actes administratius queda supeditada a l'eficiència de l'actuació dels òrgans judicials.

I, amb relació a aquesta eficiència, és palesa l'existència de dilacions en la tramitació de les sol·licituds d'execució d'actes administratius, amb les consegüents dificultats que aquesta circumstància genera en el cobrament de deutes pendents, que en algunes ocasions esdevé fins i tot impossible per motius de prescripció.

Malauradament, tot i els esforços esmerçats al respecte, la problemàtica detectada no ha estat solucionada, existint un retard en l'execució dels actes administratius que respon a causes estructurals i que dona lloc a una situació d'anormal funcionament de l'Administració de la Justícia, tal i com els tribunals del Principat han tingut l'ocasió d'establir recentment.

És per això que la present Llei davant la situació existent, amb la finalitat d'atenuar els perjudicis derivats de la manca d'execució en seu judicial d'actes administratius i per mentre no es disposi d'una legislació que permeti a les administracions públiques desenvolupar prerrogatives d'autotutela executiva, modifica la normativa reguladora de la interrupció

del termini de prescripció continguda a la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, aplicable al dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació, a l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats, a l'acció per a imposar sancions tributàries i al dret dels administrats a la devolució dels ingressos indeguts, en el sentit de preveure que, en cas d'interrupció de la prescripció, començarà a córrer de nou el termini fixat de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció.

Amb aquesta finalitat, s'aprova la Llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996.

Article 1

Es modifica l'article 41 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, que queda redactat com segueix:

“Article 41. Interrupció del termini de prescripció

1. Els terminis de prescripció establerts a l'article 40.1, apartats a), b) i c), s'intrompen en els següents supòsits:

a) Si el deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració, o si l'Administració exigeix al deutor el pagament, també de forma fefaent, dins un termini màxim de sis mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració.

En aquests supòsits, la interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors assenyalats en l'apartat 1, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.

b) Si l'Administració presenta una demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent.

En aquest supòsit, la interrupció comporta que s'afegeixi un nou termini improrrogable de sis mesos al termini de prescripció que manca per exhaurir-se.

2. El termini de prescripció referent a la devolució d'ingressos indeguts s'intromp quan l'Administració reconeix el deute, amb notificació fefaent al creditor, o si aquest li n'exigeix el pagament també de forma fefaent.

3. La prescripció s'aplica d'ofici, mitjançant resolució de l'òrgan competent, sense necessitat que l'invoqui o formulï excepció l'interessat.”

Disposició final

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la data de ser publicada al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2012

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Nosaltres els coprínceps la sancionem i promulguem i n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

François Hollande   Joan Enric Vives Sicília
President de la   Bisbe d'Urgell
República Francesa
Copríncep d'Andorra   Copríncep d'Andorra

Llei 32/2012, del 22 de novembre, de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 22 de novembre del 2012 ha aprovat la següent:

Exposició de motius

L'objectiu fonamental de la Llei 10/2003 era establir un marc legal sòlid i suficient que permetés als comuns desenvolupar i exercir les seves competències tributàries i financeres determinades per la Constitució, en concordança amb el que estableixen la Llei de bases de l'ordenament tributari, la Llei general de les finances públiques i la Llei qualificada de competències dels comuns.

L'aplicació de la Llei durant aquests gairebé deu anys ha posat de manifest la necessitat d'introduir-hi modificacions puntuals per adaptar aquesta norma marc a les necessitats i exigències actuals dels comuns.

Durant aquests anys s'ha vist que tenir en compte únicament un any, el darrer, a l'hora de determinar la quantia màxima d'endeutament suposa exposar-se molt a la volatilitat dels ingressos anyals dels comuns en relació amb certs tipus d'ingressos, com ara l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries i l'impost sobre la construcció. Per aquest motiu, aquest Projecte de Llei introdueix que el període que es prengui en compte per al càlcul de la quantia màxima d'endeutament no sigui d'un sol any sinó un termini més llarg; en concret, es proposa un termini de tres anys, que ha de permetre acomodar el límit màxim no segons el que passi en un exercici sinó dins d'aquest termini més ampli.

Una altra modificació és la que fa referència a l'impost sobre la propietat edificada, que per calcular la base de tributació no diferencia entre la superfície destinada exclusivament a habitatge i la superfície destinada a terrasses, aparcament o trasters.

També s'han introduït dues modificacions que fan referència a l'impost sobre activitats comercials, empresarials i professionals. Per una banda, permet establir una bonificació durant els dos primers anys per l'inici de noves activitats i per una altra banda, modifica la forma de calcular el còmput de la superfície accessòria a la superfície d'exploració i fixa un percentatge màxim en lloc d'un percentatge fix. En aquest sentit la Llei delega al comú el percentatge de la bonificació aplicable dins dels termes que estableix aquesta Llei. Això suposa no perjudicar certs tipus d'activitats que compten amb espais oberts dels quals no obtenen la mateixa rendibilitat.

Per acabar, es modifica el termini de prescripció perquè els comuns puguin disposar del termini suficient per cobrar els seus drets econòmics, mentre no hi hagi una normativa que possibiliti l'execució dels actes administratius per part de la mateixa Administració.

Aquesta Llei es compon de 5 articles i una disposició final.

Article 1

Es modifica l'apartat 5 de l'article 30 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent: